

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

- 1674** *Reial decret llei 3/2017, de 17 de febrer, pel qual es modifica la Llei orgànica 3/2013, de 20 de juny, de protecció de la salut de l'esportista i lluita contra el dopatge en l'activitat esportiva, i s'adapta a les modificacions introduïdes pel Codi mundial antidopatge de 2015.*

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Els primers passos en la lluita antidopatge que es van produir al nostre país es van donar a la dècada dels anys 60 del segle passat. L'adopció d'iniciatives en aquest terreny per part del Consell d'Europa i del Comitè Olímpic Internacional (COI) va impulsar la participació d'Espanya en la primera reunió del grup d'estudi especial sobre dopatge dels atletes, que va tenir lloc el 1963 a proposta de l'organisme europeu. Més endavant, gairebé trenta anys després, es va aprovar la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, que va suposar un punt de partida en l'establiment d'un marc de repressió del dopatge en l'esport desconegut en el nostre ordenament jurídic fins aleshores.

L'aplicació i el desplegament de la Llei de 1990 va suposar, també, l'entrada en funcionament de la Comissió Nacional Antidopatge, precedent immediat de l'Agència Estatal Antidopatge primer, i de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport més tard.

En aquesta mateixa dècada, una producció reglamentària incessant va anar tractant aspectes, tan delicats i complexos com ara la realització de controls amb garanties, les condicions generals per a l'homologació i el funcionament de laboratoris públics i privats, el règim d'infraccions i sancions, o la llista de substàncies i grups farmacològics prohibits i de mètodes no reglamentaris de dopatge en l'esport. Aquesta integració normativa va permetre al nostre país incorporar-se al grup dels països pioners pel fet de disposar d'un sistema articulat de control i de repressió del dopatge, ja des dels anys noranta.

El 1999 té lloc a Lausana, sota els auspicis del Comitè Olímpic Internacional, la Conferència Mundial sobre el Dopatge en l'Esport, on es va posar de manifest la necessitat d'aprofundir en la col·laboració entre poders públics i organitzacions esportives. Amb això s'assumeix també la necessitat de variar les polítiques d'eradicació del dopatge seguides fins aleshores, i orientar-les cap a la creació i l'enfortiment d'un organisme internacional independent, que estableixi normes comunes per combatre el dopatge i coordini els esforços de les organitzacions esportives i dels poders públics.

Fruit d'això és la constitució, aquell mateix any, de l'Agència Mundial Antidopatge (AMA). El 2003, l'AMA elabora el primer Codi mundial antidopatge (CMA) i els estàndards internacionals de procediments que el complementen, que constitueixen un conjunt de regles i directrius de compliment obligat per al moviment esportiu internacional.

Al nostre país, s'actualitza la Llei 10/1990, de l'esport, a través de la Llei 53/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, amb el propòsit de donar resposta als nous reptes del dopatge en l'esport d'acord amb els estàndards internacionals més exigents establerts pel COI i l'AMA, a més de modificar el funcionament de la Comissió Nacional Antidopatge als efectes d'agilitzar-ne l'eficàcia i la capacitat de resposta en la lluita contra el dopatge en l'esport. Així mateix, l'aprovació de la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic, va permetre l'establiment de controls en la venda de medicaments sense l'autorització corresponent.

No obstant això, aquestes actualitzacions aviat es van revelar insuficients per compassar la nostra regulació a la legislació internacional cada vegada més puixant i exigent. Aquesta situació provoca l'aprovació de la Llei orgànica 7/2006, de 21 de novembre, de protecció de la salut i de lluita contra el dopatge en l'esport, la promulgació de la qual va suposar una fita fonamental en la història de la lluita contra el dopatge en el

nostre ordenament jurídic. Aquella primera Llei contenia un sistema complet de disposicions que conceptuaven el dopatge com una xacra que afectava diversos béns jurídics dignes de protecció, com eren la salut dels esportistes, el joc net en l'esport i la dimensió ètica d'aquest.

Les modificacions successives que van tenir lloc en el pla internacional van trobar un punt decisiu en la ratificació, pocs mesos després de la promulgació de la Llei, de la Convenció Internacional contra el Dopatge en l'Esport de la Unesco, que va incorporar els principis del Codi mundial, i que va fer possible així l'harmonització de la normativa internacional sobre aquesta matèria. Aquest text va imposar als estats signataris una sèrie d'obligacions en matèria de lluita contra el dopatge, entre aquestes, la d'obligar els estats membres a garantir l'eficàcia del Codi mundial antidopatge.

La modificació del Codi mundial antidopatge el gener de 2009 va determinar que, ateses les incongruències normatives que des d'aleshores van aflorar entre el text espanyol i les noves disposicions del Codi, es considerés necessari dictar una nova llei que substituís l'anterior de 2006 i donés resposta a les noves demandes i regles dels textos internacionals. L'adaptació obligada de la normativa espanyola al Codi mundial antidopatge va derivar en l'adopció de noves mesures de caràcter legislatiu que pal·liessin aquesta situació, i d'aquesta manera es va aprovar la Llei orgànica 3/2013, de 20 de juny, de protecció de la salut de l'esportista i lluita contra el dopatge en l'activitat esportiva.

No obstant això, el 2015 va entrar en vigor una nova redacció del Codi mundial antidopatge que de nou va tornar a despenjar la regulació espanyola del sistema harmònic que propugna la Convenció Internacional contra el Dopatge en l'Esport de la Unesco. I això malgrat que la redacció de la Llei de 2013 ja es va fer prenent en consideració els diferents esborranys de què aleshores es disposava del Codi mundial antidopatge que s'estava gestant.

Les modificacions que es van produir en el text final del CMA pel que fa als últims esborranys considerats pel legislador espanyol de 2013 han determinat que la nostra normativa a penes gairebé no mantingui l'harmonització i el concert desitjats durant un any i mig.

Tot i que durant el període prolongat de Govern en funcions, al llarg de 2016, la reforma legal necessària no es va poder remetre a les Corts Generals, per tal de donar publicitat a les novetats del Codi mundial es va publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat» d'11 de març de 2016 l'última versió actualitzada i en vigor, des de l'1 de gener de 2015, del Codi mundial antidopatge, com a apèndix 1 de la Convenció Internacional contra el Dopatge en l'Esport, fet a París el 18 de novembre de 2005.

En aquesta ocasió, i precisament en aplicació de les noves regles que conté la redacció del CMA de 2015, aquesta discrepància ha tingut a més com a conseqüència la declaració formal per part de l'AMA d'«incompliment del codi», d'acord amb el que preveu l'article 23. Això novament fa necessària una modificació legal que permeti donar cabuda en el text de 2013 als aspectes, pocs, que no es van poder preveure en la redacció original i l'estampa final dels quals en el Codi mundial ha determinat una situació de discordança entre les dues legislacions.

Així les coses, la intervenció normativa urgent i extraordinària del Govern està absolutament justificada per la transcendència dels impactes derivats de la falta d'incorporació de la nova versió del Codi mundial antidopatge a la normativa interna i que afectaria directament tots els nivells de l'organització, la planificació i el desenvolupament de les polítiques públiques esportives, però també la pràctica professional i amateur de l'esport i el dret a la salut dels qui el practiquen. Així, aquesta intervenció normativa evita els perjudicis immediats que la falta d'incorporació del Codi produiria en l'interès general vinculat amb el foment de l'esport i la salut dels esportistes, valors que la societat ha potenciat intensament en els últims anys i als quals dedica cada vegada més mitjans per la seva transcendència individual i social.

D'altra banda, i atès que amb data 31 de desembre de 2016 va finalitzar el Programa corresponent als Jocs de Rio de Janeiro 2016, és necessari i urgent aprovar els incentius fiscals que s'han d'aplicar al Programa de preparació dels esportistes espanyols dels Jocs

de Tòquio 2020, i donar continuïtat a la regulació que s'ha aplicat en els cicles olímpics anteriors. En aquest sentit, la declaració del Programa de preparació dels Jocs Olímpics de Tòquio 2020 s'ha de fer amb caràcter immediat per obtenir els recursos dels patrocinadors del programa amb els quals es financen les beques i les despeses necessàries perquè els esportistes, equips i tècnics amb opcions a obtenir medalles olímpiques puguin iniciar la preparació dels propers Jocs Olímpics de Tòquio 2020.

En virtut d'això, en ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució espanyola, a proposta del ministre d'Educació, Cultura i Esport, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres a la reunió del dia 17 de febrer de 2017,

DISPOSO:

Article únic. *Modificació de la Llei orgànica 3/2013, de 20 de juny, de protecció de la salut de l'esportista i lluita contra el dopatge en l'activitat esportiva.*

La Llei orgànica 3/2013, de 20 de juny, de protecció de la salut de l'esportista i lluita contra el dopatge en l'activitat esportiva, queda modificada de la manera següent:

U. Es modifica l'article 17, que queda redactat de la manera següent:

«Article 17. *Autoritzacions d'ús terapèutic.*

1. Els esportistes de nivell nacional poden sol·licitar una autorització d'ús terapèutic al Comitè d'Autoritzacions d'Ús Terapèutic, adscrit a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, que ha d'aplicar els criteris d'avaluació que contenen l'annex II de la Convenció Internacional contra el Dopatge en l'Esport i les normes per a la concessió d'autoritzacions d'ús terapèutic adoptades per l'Agència Mundial Antidopatge.

En el supòsit d'esportistes de nivell internacional, correspon a la federació internacional la concessió de l'autorització d'ús terapèutic que té ple valor en les competicions i activitats esportives estatals.

2. Les autoritzacions d'ús terapèutic que s'expedeixin de conformitat amb aquesta Llei i les disposicions que la despleguin, així com les documentacions complementàries corresponents, han de quedar sota custòdia de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

3. En cas que un organisme internacional hagi expedit una autorització d'ús terapèutic a un esportista de nivell nacional, l'esportista o la persona que es designi per reglament per a això estan obligats a remetre'n una còpia a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport per al seu registre, des de l'inici de la seva validesa. L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha de coordinar la informació amb l'Agència Mundial Antidopatge en relació amb les autoritzacions d'ús terapèutic.

Si un esportista de nivell nacional que gaudeixi d'una autorització d'ús terapèutic adquireix la condició d'esportista de nivell internacional, ho ha de comunicar immediatament a la federació internacional corresponent. Si la federació internacional considera que la seva autorització d'ús terapèutic no és vàlida, l'esportista o l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport disposen de 21 dies per plantejar la qüestió a l'Agència Mundial Antidopatge. Durant aquest període l'autorització d'ús terapèutic conserva la seva validesa. La decisió de l'Agència Mundial Antidopatge l'ha d'acatar l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, sense perjudici del dret de l'esportista de plantejar els recursos corresponents.

4. Els òrgans disciplinaris esportius no poden considerar vàlides les autoritzacions d'ús terapèutic que no estiguin degudament registrades a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport o les autoritzacions de les quals aquesta no obtingui la constància suficient a través de l'Agència Mundial Antidopatge.»

Dos. S'afegeix un nou article 17 bis amb el contingut següent:

«Article 17 bis. *Conservació de les mostres i anàlisi d'aquestes.*

Les mostres obtingudes en els controls de dopatge poden ser objecte d'anàlisi immediatament després de la seva recollida, bé amb la finalitat de detectar la substància i els mètodes prohibits, o bé per elaborar un perfil dels paràmetres biològics de l'esportista. També es poden emmagatzemar amb les degudes garanties de conservació a fi de ser analitzades en qualsevol moment posterior, però sempre dins del termini de 10 anys a comptar de la recollida.»

Tres. Es modifica l'article 20, que queda redactat de la manera següent:

«Article 20. *De la competència per a la realització dels controls.*

1. La programació i realització dels controls en competició i fora de competició correspon a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

2. En els controls de dopatge realitzats en competició o fora de competició als esportistes, les anàlisis destinades a la detecció de substàncies i mètodes prohibits en l'esport s'han de fer en laboratoris amb acreditació internacional o aprovats per l'Agència Mundial Antidopatge o homologats per l'Estat.

3. Així mateix, tenen efecte en els procediments administratius que es tramitin a Espanya les anàlisis realitzades pels laboratoris acreditats o aprovats per l'Agència Mundial Antidopatge.

4. Les comunitats autònomes poden subscriure amb l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport convenis de col·laboració a fi que aquesta assumeixi l'exercici de les competències en matèria de control de dopatge que corresponen a aquestes respecte als esportistes amb llicència expedida per les seves federacions esportives d'àmbit autonòmic respectives i en proves d'àmbit autonòmic.»

Quatre. Es modifica l'article 21, que queda redactat de la manera següent:

«Article 21. *Responsabilitat de l'esportista i el seu entorn.*

1. Els esportistes inclosos en l'àmbit d'aplicació del capítol I del títol II han de mantenir una conducta activa de lluita contra el dopatge i la utilització de mètodes prohibits en l'esport i s'han d'assegurar que cap substància prohibida s'introdueixi en el seu organisme i que no utilitzen cap mètode prohibit, i són responsables si es produeix la detecció de la presència de la substància prohibida o dels seus metabòlits o marcadors o de l'ús d'un mètode prohibit en els termes que estableix aquesta Llei.

2. Els esportistes, els entrenadors federatius o personals, directius, així com els clubs i equips esportius als quals estigui adscrit l'esportista, responen de l'incompliment de les obligacions imposades en matèria de localització habitual dels esportistes.

3. Els esportistes, els entrenadors, metges i altres personal sanitari, així com els directius de clubs i organitzacions esportives, responen de la infracció de les normes que regulen l'obligació de facilitar als òrgans competents informació sobre les malalties de l'esportista, els tractaments mèdics als quals estigui sotmès, l'abast i el responsable del tractament, quan aquell hagi autoritzat la utilització d'aquestes dades.

De la mateixa manera, responen per l'incompliment de les obligacions imposades per les autoritzacions d'ús terapèutic o de l'incompliment de l'obligació de sol·licitar-la.

4. El que disposa aquest precepte s'entén sens perjudici de les altres obligacions i del règim sancionador que estableix aquesta Llei.

5. Les persones subjectes a l'àmbit d'aplicació del títol II no poden rebre voluntàriament la prestació de serveis professionals relacionats amb l'esport de qualsevol altra persona que estigui complint un període de suspensió per alguna infracció en matèria de lluita contra el dopatge, imposada per autoritats espanyoles

o estrangeres, que hagi estat condemnada per un delict de dopatge a Espanya o fora d'Espanya, o que hagi estat sancionada professionalment o disciplinàriament per fets que hagin constituït dopatge d'acord amb aquesta Llei.

Aquesta prohibició es manté durant tot el temps de durada de la sanció d'inhabilitació, de la condemna o de la sanció disciplinària. La prohibició té una durada de sis anys si el període imposat és inferior.

Perquè aquesta prohibició sigui aplicable és necessari que el receptor dels serveis hagi estat notificat fefaentment de la sanció imposada i de les conseqüències potencials de la infracció d'aquesta norma.»

Cinc. Es modifica l'article 22, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22. *Tipificació d'infraccions en matèria de dopatge.*

1. A l'efecte d'aquesta Llei, es consideren infraccions molt greus:

a) L'incompliment de les obligacions a què fa referència l'article anterior, que doni lloc a la detecció de la presència de qualsevol quantitat d'una substància prohibida, o dels seus metabòlits o marcadors, en les mostres físiques d'un esportista.

Sens perjudici d'això, la llista de substàncies i els mètodes prohibits que preveu l'article 4 d'aquesta Llei pot preveure un límit de quantificació per a determinades substàncies o criteris especials de valoració per avaluar la detecció de substàncies prohibides.

b) La utilització, l'ús o el consum de substàncies o mètodes prohibits en l'esport.

c) L'evitació, el rebuig o l'incompliment, sense justificació vàlida, de l'obligació de sotmetre's als controls de dopatge després d'una notificació vàlidament efectuada.

A l'efecte del que disposa el paràgraf anterior, i també per la realització de qualsevol de les conductes que s'hi indiquen, es considera de manera particular que s'ha produït la infracció sempre que qualsevol esportista eviti voluntàriament, per acció o omissió, la recollida de mostres a la qual està obligat a sotmetre's.

d) L'ajuda, la incitació, la contribució, la instigació, la conspiració, l'encobriment o qualsevol altre tipus de col·laboració en la comissió de qualsevol infracció de les normes antidopatge que esmenta aquest article.

e) L'obstaculització, la falsificació, la interferència o la manipulació fraudulenta de qualsevol part dels procediments de control de dopatge. En tot cas, i sense perjudici d'altres possibles supòsits, es considera que hi ha una infracció de conformitat amb el que disposa aquesta lletra quan el responsable incorri en les conductes següents:

– Obstaculitzar o intentar obstaculitzar la tasca d'un oficial de control de dopatge.

– Proporcionar informació fraudulenta a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

– Intimidat o tractar d'intimidat un testimoni.

f) La possessió pels esportistes o per les persones del seu entorn, ja sigui en competició o fora de competició, de substàncies prohibides en aquests àmbits o dels elements necessaris per a la utilització o ús de mètodes prohibits, quan es disposi d'una autorització d'ús terapèutic per a la seva administració o dispensació, o d'una altra justificació legalment o reglamentàriament qualificada de suficient.

La tinença d'una autorització d'ús terapèutic no exclou la comissió de la infracció si les persones responsables disposen d'una quantitat de substàncies o mètodes prohibits tan superior a la que correspondria al simple ús que empara l'autorització indicada, que es pugui suposar de manera raonada que estan dirigides al tràfic que preveu la lletra h) de l'apartat primer d'aquest precepte.

g) L'administració, l'oferiment, la facilitació o el subministrament als esportistes de substàncies prohibides o de la utilització de mètodes prohibits en la pràctica esportiva, tant si es produeixen en competició com fora de competició.

h) El tràfic de substàncies i mètodes prohibits.

i) L'incompliment de les obligacions que estableix l'article 19 d'aquesta Llei en relació amb la confidencialitat de la planificació.

j) El trencament de les sancions o mesures cautelars imposades de conformitat amb aquesta Llei.

k) L'intent de comissió de les conductes que descriuen les lletres b), e), g) i h), sempre que en el cas del tràfic la conducta no constitueixi delictes.

l) El dipòsit, la comercialització o la distribució, sota qualsevol modalitat, en establiments dedicats a activitats esportives, de productes que continguin substàncies prohibides per ser susceptibles de produir dopatge.

2. Es consideren infraccions greus:

a) L'incompliment de les obligacions relatives a la presentació d'informació sobre localització o relatives a la disponibilitat de l'esportista per fer els controls en aquesta localització, en els termes que prevegi la normativa reguladora.

Es considera que hi ha infracció quan l'esportista hagi faltat a les obligacions en matèria de localització tres vegades durant un termini de dotze mesos. El termini comença a computar des del dia del primer incompliment que s'hagi de tenir en compte.

b) Les conductes que descriu l'apartat 1, a), b) i f), quan afectin, versin o tinguin per objecte substàncies identificades a l'article 4.2.2 del Codi mundial antidopatge i a la llista que preveu l'article 4 d'aquesta Llei com a "substàncies específiques".

Perquè es pugui considerar que aquestes conductes són infraccions greus, és necessari que l'infractor justifiqui com ha entrat en el seu organisme la substància o la causa que justifica la possessió de la substància i que proporcioni proves suficients que aquesta substància no té com a finalitat millorar el rendiment esportiu o emmascarar l'ús d'una altra substància dirigida a millorar aquest rendiment. El grau de culpa del possible infractor és el criteri que es té en compte per estudiar qualsevol reducció del període de suspensió.

Perquè es pugui considerar que les proves són suficients, és necessari que l'infractor presenti proves que donin suport a la seva declaració i que generin la convicció a l'òrgan competent sobre l'absència d'intenció de millorar el rendiment esportiu o d'emascarar l'ús d'una substància que el millori.

c) L'incompliment de les obligacions relatives a la informació sobre tractaments mèdics i a la comunicació que l'esportista està obligat a proporcionar a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport en cas d'obtenció d'autoritzacions per a l'ús terapèutic a què fa referència l'article 17.2 d'aquesta Llei, així com la vulneració del que disposa l'article 55 d'aquesta Llei.

d) La recepció voluntària, per part d'una persona subjecta a l'àmbit d'aplicació del títol II, de serveis professionals, relacionats amb l'esport, prestats per qualsevol altra persona que estigui complint un període de suspensió per alguna infracció en matèria de lluita contra el dopatge, imposada per autoritats espanyoles o estrangeres, que hagi estat condemnada per un delictes de dopatge a Espanya o fora d'Espanya, o que hagi estat sancionada professionalment o disciplinàriament per fets que hagin constituït dopatge de conformitat amb aquesta Llei. En aquests casos en la instrucció del procediment sancionador s'han d'escoltar l'esportista i el prestador dels serveis.»

Sis. Es modifica l'article 23, que queda redactat de la manera següent:

«Article 23. Sancions.

1. La comissió de les infraccions molt greus que preveu l'article 22.1.a), b) i f) se sanciona amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període de dos anys, i una multa de 3.001 a 12.000 euros.

No obstant això, s'imposa una suspensió de la llicència per un període de quatre anys quan la infracció no s'hagi comès amb una substància específica o quan, malgrat que sigui així, l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport demostrï que la infracció va ser intencionada.

Si la infracció no s'ha comès amb una substància específica, l'esportista pot demostrar que la infracció no va ser intencionada, i en aquest cas la suspensió té una durada de dos anys.

L'apreciació de la intencionalitat correspon a l'òrgan competent per imposar la sanció. En tot cas, es considera que no hi ha intenció quan l'esportista no coneixia que hi havia un risc significatiu de l'existència d'una infracció de les normes antidopatge derivada de la seva conducta.

Es presumeix no intencionada la infracció per un resultat analític advers que afecti una substància específica prohibida només en competició si l'esportista pot acreditar que la substància només es va utilitzar fora de competició.

No es considera intencionada la infracció per un resultat analític advers que afecti una substància no específica prohibida només en competició si l'esportista pot acreditar que la substància només es va utilitzar fora de competició en un context sense relació amb l'activitat esportiva.

2. La comissió de les infraccions molt greus que preveu l'article 22.1.c) i e) se sanciona amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període de quatre anys, i una multa de 12.001 a 40.000 euros.

No obstant això, en el supòsit d'incompliment de l'obligació de sotmetre's a controls antidopatge, l'esportista pot demostrar que la infracció no va ser intencionada, i en aquest cas la suspensió té una durada de dos anys.

En aquests casos, si el presumpte responsable de la infracció admet voluntàriament l'existència de la infracció una vegada que hagi rebut la notificació de l'inici del procediment sancionador, la sanció també es pot reduir fins a dos anys de suspensió de la llicència, atenent les circumstàncies del cas, previ informe favorable de l'Agència Mundial Antidopatge.

3. La comissió de les infraccions molt greus que preveu l'article 22.1.g) i h) se sanciona amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període d'entre quatre anys i inhabilitació definitiva, i una multa de 40.001 a 100.000 euros. Si l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport té coneixement que els fets sancionats poden constituir una infracció de normes no esportives o antidopatge ho ha de posar en coneixement de les autoritats judicials de conformitat amb el que disposa l'article 33 i, si s'escau, dels col·legis professionals o les entitats corresponents.

4. La comissió de les infraccions molt greus que preveu l'article 22.1. d) se sanciona amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període d'entre dos i quatre anys, i una multa de 12.001 a 40.000 euros.

5. La comissió de les infraccions molt greus que preveu l'article 22.1.i) i l) se sanciona amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període de dos anys, i una multa de 3.001 a 12.000 euros.

6. La comissió de la infracció molt greu que preveu l'article 22.1.j) se sanciona amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període de temps igual al període de sanció imposat en la sanció infringida, i una multa de 12.001 a 40.000 euros. Aquest període de suspensió se suma a l'imposat inicialment.

7. La comissió de la infracció molt greu que preveu l'article 22.1.k) se sanciona amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període de temps igual al que correspondria a la conducta intentada i una multa de quantia igual a la que li correspondria a aquella.

8. La comissió de les infraccions greus que preveu l'article 22.2.a) i c) se sancionen amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període de dos anys, i una multa de 12.001 a 40.000 euros.

No obstant això, la suspensió es pot reduir a un any sempre que l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, atenent les circumstàncies del cas,

consideri que la infracció no s'ha comès amb la finalitat d'evitar sotmetre's als controls de dopatge.

9. La comissió de la infracció greu que preveu l'article 22.2.b) se sanciona, sempre que l'esportista acrediti l'absència de culpa o negligència significativa, amb una advertència o amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període de fins a dos anys, i una multa de 3.001 a 12.000 euros. La mateixa regla s'aplica als casos en què es demostrï que la substància prohibida procedia d'un producte contaminat.

10. La comissió de la infracció greu que preveu l'article 22.2.d) se sanciona amb la imposició de la suspensió de llicència federativa per un període d'un a dos anys, i una multa de 3.001 a 12.000 euros.

11. Quan qualsevol infracció que comporti la suspensió de la llicència federativa o la privació per a tota la vida d'aquesta l'hagi comès una persona que no tenia llicència prèviament, la sanció que s'imposa és la privació del dret a obtenir la llicència pel mateix període establert per als qui sí que la tenien.»

Set. Es modifica l'article 24, que queda redactat de la manera següent:

«Article 24. *Sancions als clubs, els equips esportius, les lligues professionals, les entitats organitzadores públiques o privades de competicions esportives, les entitats responsables d'instal·lacions esportives i les federacions esportives.*

1. Quan les infraccions molt greus que preveu l'article 22.1 les cometin els clubs, els equips esportius, les lligues professionals, les entitats organitzadores públiques o privades de competicions esportives, les entitats responsables d'instal·lacions esportives o les federacions esportives s'imposa als responsables d'aquests, en consideració a la gravetat dels fets, una o diverses de les sancions següents:

a) Multa de 30.001 a 300.000 euros.

Quan en aquestes conductes estigui involucrat un menor d'edat, o en cas de reincidència, la sanció és de 40.000 a 400.000 euros.

b) Pèrdua de punts, eliminatòria o llocs en la classificació de la competició.

c) Descens de categoria o divisió.

2. Per la comissió de les infraccions greus que preveu l'article 22.2 d'aquesta Llei s'imposa la sanció d'una multa de 10.000 a 30.000 euros. Quan s'incorri per segona vegada en algun dels il·lícits abans esmentats, la conducta es qualifica d'infracció molt greu i dona lloc a l'aplicació de les sancions d'una multa de 24.000 a 80.000 euros i, si s'escau, pèrdua de punts, eliminatòria o llocs en la classificació o descens de categoria o divisió. Si es comet una tercera infracció, la sanció pecuniària únicament pot tenir caràcter accessori i se sanciona amb una multa de 40.000 a 400.000 euros.

3. Les sancions que preveuen els dos apartats anteriors no impedeixen l'aplicació de la resta de mesures i conseqüències que preveu aquest títol.»

Vuit. Es modifica l'article 25, que queda redactat de la manera següent:

«Article 25. *Sancions accessòries per la comissió de les infraccions que preveu l'article 22 d'aquesta Llei.*

1. Les infraccions tipificades com a molt greus a l'article 22.1, a més de la sanció que correspongui per aplicació de l'article 23, impliquen la inhabilitació per a l'exercici de càrrecs esportius per un període de quatre anys.

2. Les infraccions tipificades com a greus a l'article 22.2, a més de la sanció que correspongui per aplicació de l'article 23, impliquen la inhabilitació per a l'exercici de càrrecs esportius per un període d'un a dos anys.

3. Les persones físiques o jurídiques que realitzin les conductes tipificades com a infraccions en aquesta secció, sense disposar de llicència federativa o d'habilitació equivalent, però prestant serveis o actuant a càrrec de federacions esportives espanyoles, lligues professionals o entitats organitzadores de competicions esportives de caràcter oficial per delegació de les anteriors, o les persones o entitats integrades dins d'aquestes organitzacions, no poden exercir càrrecs esportius en qualsevol entitat relacionada amb l'esport, obtenir llicència esportiva o habilitació equivalent, ni exercir els drets derivats de la llicència esportiva per un període equivalent a la durada de les sancions d'inhabilitació per a l'exercici de càrrecs esportius, privació o suspensió de llicència esportiva o habilitació equivalent.

Les infraccions tipificades com a molt greus a l'article 22.1 es consideren transgressió de la bona fe contractual a l'efecte de l'article 54.2.d) del Reial decret legislatiu 2/2015, de 23 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors.»

Nou. Es modifica l'article 26, que queda redactat de la manera següent:

«Article 26. *Sancions als metges i al personal sanitari, així com al personal de clubs, equips, federacions i qualssevol altres entitats esportives i als responsables d'establiments esportius.*

1. Les infraccions tipificades com a molt greus a l'article 22.1, a més de la sanció que correspongui per aplicació de l'article 23 d'aquesta Llei, impliquen la inhabilitació per a l'exercici de funcions sanitàries o professionals vinculades a esportistes, entitats, clubs, equips, federacions o establiments esportius per un període de quatre anys.

2. Les infraccions tipificades com a greus a l'article 22.2, a més de la sanció que correspongui per aplicació de l'article 23, impliquen la inhabilitació per a l'exercici de funcions sanitàries o professionals vinculades a esportistes, entitats, clubs, equips, federacions o establiments esportius per un període d'un a dos anys.

3. Les infraccions es consideren una transgressió de la bona fe contractual a l'efecte de l'article 54.2.d) del Reial decret legislatiu 2/2015, de 23 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors.

4. Les federacions esportives espanyoles, lligues professionals i entitats organitzadores de competicions esportives de caràcter oficial han d'adaptar la seva normativa per incloure-hi aquestes previsions, que són compatibles amb la responsabilitat civil que en cada cas sigui procedent i amb la depuració de les responsabilitats que siguin exigibles en virtut del que disposa aquest títol.

5. Sens perjudici del que disposa l'apartat anterior i de les responsabilitats que sigui procedent exigir per les conductes tipificades en aquesta secció, els òrgans disciplinaris han de comunicar als col·legis professionals corresponents els actes efectuats pel personal que exerceixi funcions sanitàries per als efectes disciplinaris oportuns. La cessió s'ha de fer amb la reserva deguda de les dades relatives als esportistes implicats.»

Deu. Es modifica l'article 27, que queda redactat de la manera següent:

«Article 27. *Criteris per a la imposició de sancions en matèria de dopatge.*

1. La imposició de les sancions que preveuen els articles precedents s'ha de fer aplicant el principi de proporcionalitat i tenint en compte les circumstàncies que es donen en cada cas, especialment les que es refereixen al coneixement, el grau de culpabilitat, el grau de responsabilitat de les funcions exercides per l'infractor i la naturalesa dels perjudicis ocasionats.

2. Es considera circumstància eximent de la responsabilitat disciplinària el fet que l'esportista o la persona afectada pel procediment sancionador acreditati que, per a aquest cas concret, no hi ha hagut culpa o negligència per part seva.

Si es dóna aquesta circumstància, l'esportista, per exonerar-se de responsabilitat i evitar la sanció, ha de justificar la manera com es va introduir la substància prohibida en el seu organisme.

En aquest cas, els òrgans disciplinaris han de determinar que l'esportista no ha comès cap infracció a l'efecte de l'existència d'infraccions múltiples en matèria de dopatge.

També es considera circumstància eximent l'obtenció d'una autorització d'ús terapèutic que produeix una exempció de la responsabilitat disciplinària relativa a la utilització de productes dopants, la possessió de substàncies o mètodes prohibits o l'administració o l'intent d'administració d'aquestes substàncies. Aquesta exempció afecta únicament les substàncies o els mètodes prohibits que contingui l'autorització.

3. Es consideren circumstàncies atenuants:

a) L'absència de culpa o negligència greu en l'actuació de l'esportista o de la persona responsable de la infracció degudament acreditada. En aquests casos, l'òrgan disciplinari pot reduir el període de suspensió fins a la meitat del període de suspensió que seria aplicable si no es donés aquesta circumstància.

En cas que la sanció prevista per a la infracció comesa sigui la inhabilitació per a tota la vida de la llicència federativa, el període de suspensió reduït en aplicació d'aquest precepte no pot ser inferior a vuit anys.

b) L'admissió voluntària de la comissió de conductes constitutives d'infracció de les normes antidopatge per part d'un esportista o de la persona responsable de la infracció, feta davant l'òrgan competent abans d'haver rebut qualsevol intent de notificació que pugui manifestar la possible exigència de responsabilitat per aquests fets, sempre que la confessió sigui l'única prova de la infracció en aquest moment.

En aquests casos, l'òrgan competent pot reduir el període de suspensió que correspondria per la comissió de la infracció, fins a la meitat del que seria aplicable en cas que no es donés aquesta circumstància.

c) La confessió immediata de l'existència de la infracció de les normes antidopatge després que s'hagi iniciat el procediment sancionador en els casos que preveu l'article 22.1.c) i e) d'aquesta Llei, cas en què es pot reduir el període de suspensió fins a un mínim de dos anys depenent de la gravetat de la infracció i del grau de culpabilitat del responsable.

d) La col·laboració de l'esportista o una altra persona que proporcioni una ajuda substancial que permeti descobrir o demostrar una infracció de les normes antidopatge, un delictes de dopatge tipificat a l'article 362 quinquies del Codi penal o la infracció de les normes professionals per una altra persona. L'aplicació d'aquest atenuant s'ha d'ajustar al que disposa l'article 36 d'aquesta Llei.

4. Abans d'aplicar qualsevol reducció en virtut d'aquesta norma, el període de suspensió aplicable es determina d'acord amb les regles que estableixen els articles 23 a 26 d'aquesta Llei. En cas que es donin dues circumstàncies atenuants o més de les que preveu aquest article i l'esportista acrediti el dret a una reducció del període de suspensió, la sanció que correspondria a la infracció comesa es pot reduir fins a la quarta part del període de suspensió que s'hauria d'aplicar en cas que no es donés cap atenuant.

En cas que la infracció en què es donin les circumstàncies atenuants sigui la segona comesa per l'infractor, el període de suspensió aplicable s'ha de fixar en primer lloc d'acord amb l'article 28 d'aquesta Llei i sobre el període que correspongui s'aplica la reducció corresponent. Després de l'aplicació de les circumstàncies atenuants, el període de suspensió ha de ser, almenys, de la quarta part del període de suspensió que s'hauria d'aplicar en cas que no es donés cap atenuant.»

Onze. Es modifica l'article 28, que queda redactat de la manera següent:

«Article 28. *Infraccions múltiples.*

1. La comissió d'una segona infracció de les normes antidopatge dins del termini de 10 anys a comptar de la comissió de la primera dóna lloc a la imposició

d'una sanció que consisteix en la suspensió de la llicència federativa pel més llarg dels períodes següents:

- a) Sis mesos.
- b) La meitat del període de suspensió imposat en la primera infracció de les normes antidopatge sense tenir en compte els atenuants que s'haurien pogut aplicar.
- c) El doble del període de suspensió que s'hauria d'aplicar a la segona infracció considerada com si fos una primera infracció sense tenir en compte els atenuants que s'haurien pogut aplicar.

2. La comissió d'una tercera infracció de les normes antidopatge dins del termini de 10 anys a comptar de la comissió de la primera dóna lloc a la inhabilitació a perpetuïtat de la llicència esportiva, llevat que es doni un o diversos atenuants o impliqui una infracció de l'article 22.2.a) d'aquesta Llei, cas en què la durada de la suspensió imposada no pot ser inferior a vuit anys.

En tots els supòsits d'infraccions múltiples s'ha d'imposar a més la sanció pecuniària que correspongui de conformitat amb l'article 23 d'aquesta Llei.

Als efectes del que disposen els dos apartats anteriors s'ha de tenir en compte l'existència de sancions imposades per autoritats antidopatge estrangeres que compleixin els requisits necessaris per al seu reconeixement de conformitat amb l'article 31.2 d'aquesta Llei.

3. L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha de contrastar amb l'Agència Mundial Antidopatge i amb la federació internacional corresponent l'existència d'infraccions anteriors en els casos en què l'afectat pugui haver estat objecte d'altres procediments sancionadors aliens a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

4. No és possible imposar les sancions previstes per a les infraccions múltiples si la primera sanció no s'ha notificat de manera legal al sancionat. En aquest cas s'ha de tramitar un nou procediment sancionador per la comissió de les dues infraccions, que es consideren una sola infracció, i que s'han de castigar amb la imposició de la sanció més severa.

5. La mateixa regla que preveu l'apartat anterior s'ha d'aplicar al cas en què es conegui l'existència d'una infracció anterior. Si ja s'ha dictat la resolució sancionadora quan es conegui aquesta primera infracció s'ha de dictar una resolució complementària per castigar la segona infracció amb la imposició d'una suspensió addicional fins a assolir la durada de la sanció més severa i una multa equivalent a la que hagi imposat aquesta. Els resultats obtinguts en totes les competicions que es remuntin a la primera infracció s'anul·len. Igualment té lloc la pèrdua de totes les medalles, punts, premis i totes les conseqüències necessàries per eliminar qualsevol resultat obtingut en la competició esmentada.»

Dotze. Es modifica l'article 30, que queda redactat de la manera següent:

«Article 30. *Anul·lació de resultats.*

1. La comissió d'una conducta de les que preveu aquesta Llei com a infraccions, per part d'un esportista en el marc d'una competició individual i com a conseqüència de la realització d'un control en competició, és causa de nul·litat automàtica dels resultats obtinguts en aquesta competició, amb la pèrdua de totes la medalles, punts, premis i totes les conseqüències necessàries per eliminar qualsevol resultat obtingut en aquesta competició, independentment del fet que es doni una causa d'exempció o d'atenuació de responsabilitat.

2. Llevat del cas esmentat al paràgraf anterior, en cas que un esportista hagi comès una infracció de les que preveu aquesta Llei, durant un esdeveniment esportiu, o en relació amb aquest, l'òrgan competent pot anul·lar tots els resultats obtinguts per aquest esportista en aquest esdeveniment esportiu. Aquesta anul·lació

suposa la pèrdua de totes les medalles, punts, premis i totes les conseqüències necessàries per eliminar qualsevol resultat obtingut en aquest esdeveniment esportiu. Sens perjudici d'això, en cas que l'esportista demostrï que no hi va haver per part seva cap culpa o negligència en la conducta infractora, els resultats individuals en la resta de competicions diferents d'aquella en la qual es va produir la infracció no han de ser anul·lats, llevat que els resultats obtinguts en aquestes competicions puguin estar influïts per la infracció comesa.

3. A més del que preveuen els dos apartats anteriors, s'han d'anul·lar tots els altres resultats obtinguts en les competicions celebrades des de la data en què es va produir el control de dopatge de què derivi la sanció o des de la data en què es van produir els fets constitutius d'infracció fins que es dicti la sanció o la suspensió provisional, aplicant totes les conseqüències que derivin d'aquesta anul·lació llevat que la decisió sobre la suspensió provisional o la sanció s'hagi demorat per causes no imputables a l'esportista, i els resultats obtinguts en aquestes competicions no estiguin influïts per la infracció comesa. Aquesta anul·lació suposa la pèrdua de totes les medalles, punts, premis i totes les conseqüències necessàries per eliminar qualsevol resultat obtingut en aquest esdeveniment esportiu.

4. En els esports d'equip, sempre que més de dos dels seus membres hagin comès una infracció en matèria de dopatge durant el període de celebració d'un esdeveniment esportiu, i independentment de les sancions que puguin correspondre en virtut de les disposicions que preveu aquesta Llei, els òrgans disciplinaris s'han de pronunciar sobre la procedència d'alterar, si s'escau, el resultat de les trobades, proves, competicions o campionats. Per a això, han de ponderar les circumstàncies concurrents i, en qualsevol cas, la participació decisiva en el resultat de la trobada, prova o competició de qui hagi comès infraccions en matèria de dopatge i la implicació de menors d'edat en aquestes conductes.»

Tretze. Es modifica l'article 31, que queda redactat de la manera següent:

«Article 31. *Efectes de les sancions.*

1. La imposició de sancions relacionades amb el dopatge en l'esport constitueix, quan ho exigeixi la naturalesa de la sanció imposada, un supòsit d'impossibilitat per obtenir o exercir els drets derivats de la llicència esportiva en qualsevol àmbit territorial, en els termes que preveu l'article 32.4 de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport.

2. Qualsevol resolució dictada per les autoritats antidopatge d'altres estats o per les federacions o entitats internacionals competents ha de ser reconeguda de manera immediata a Espanya sempre que siguin conformes al que disposa el Codi mundial antidopatge i corresponguin a l'àmbit de competències d'aquesta entitat. L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport és l'encarregada de fer el reconeixement d'ofici o a instàncies dels esportistes, en els casos en què es puguin suscitar dubtes sobre la seva procedència.

El reconeixement i l'execució dels laudes arbitrals i de les sentències fermes dictades pels tribunals estrangers en matèria de dopatge s'ha d'ajustar al que estableixen el títol V de la Llei 29/2015, de 30 de juliol, de cooperació jurídica internacional en matèria civil, sobre el reconeixement i l'execució de resolucions judicials i documents públics estrangers, del procediment d'executur i de la inscripció en registres públics, i les normes internacionals aplicables a Espanya.

En ambdós casos, durant la tramitació del procediment corresponent se suspenen provisionalment els efectes de la llicència de l'esportista a Espanya. El límit màxim de durada de la suspensió provisional ha de ser equivalent a la durada de la sanció d'inhabilitació imposada en la resolució d'origen.

3. Durant el període de suspensió, la persona sancionada no pot participar, en qualitat de res, en cap competició o activitat autoritzada o organitzada per algun dels signataris de la Convenció de la Unesco, els seus membres, federacions esportives,

clubs o qualsevol altra organització que pertanyi a una organització d'un membre signatari, o en competicions autoritzades o organitzades per qualsevol lliga professional o qualsevol organitzador d'esdeveniments esportius nacionals o internacionals, sigui quina sigui la modalitat o l'especialitat esportiva en què vulgui participar. No obstant això, pot participar en programes educatius o de rehabilitació amb l'autorització prèvia de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

Igualment durant aquest període no pot obtenir una llicència federativa en cap federació diferent d'aquella sota la llicència de la qual va ser sancionada.

La persona sancionada pot sol·licitar de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport l'autorització per participar en programes educatius o de rehabilitació.

Qualsevol esportista o persona subjecta a un període de suspensió roman subjecta a controls en els termes que s'indica a l'article 11.2 d'aquesta Llei.

4. Les persones que siguin sancionades per la comissió de qualsevol infracció de les normes antidopatge, llevat de les que estableix l'article 22.2.b) d'aquesta Llei, estan privades de la totalitat del suport financer atorgat directament per les administracions públiques o per qualsevol entitat en què participi una administració pública o de qualssevol altres avantatges econòmics o beneficis fiscals relacionats amb la pràctica esportiva que en puguin obtenir. La recuperació de les quantitats obtingudes s'ha de fer de conformitat amb el que estableixen la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, i les disposicions de desplegament; la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària o de qualsevol altra forma permesa per l'ordenament jurídic.

5. L'esportista que hagi estat sancionat amb una privació de llicència de més de quatre anys pot participar, passats aquests quatre anys, en activitats esportives d'àmbit diferent i inferior a l'estatal, sempre que aquesta participació no comporti treballar amb menors, sense que els resultats que obtingui permetin de cap manera la participació en competicions nacionals o internacionals de cap tipus.

6. L'esportista pot tornar a l'entrenament amb el seu equip o a l'ús de les instal·lacions d'un club o entitat esportiva durant els dos últims mesos del període de suspensió o durant l'últim quart del període de suspensió si aquest temps és inferior.»

Catorze. Es modifica l'article 35, que queda redactat de la manera següent:

«Article 35. *Prescripció de les infraccions i les sancions.*

1. Les infraccions que estableix aquesta Llei prescriuen al cap de 10 anys.

El termini de prescripció de les infraccions comença a comptar des del dia en què la infracció s'hagi comès. Interromp la prescripció la iniciació, amb coneixement de l'interessat, del procediment sancionador.

2. Les sancions de multa imposades per infraccions molt greus prescriuen al cap de tres anys i les imposades per infraccions greus al cap de dos anys.

Les sancions de suspensió de llicència, inhabilitació o privació de drets prescriuen al cap de cinc anys, quan siguin imposades per infraccions molt greus, i al cap de tres anys, quan siguin imposades per infraccions greus.

El termini de prescripció de les sancions comença a comptar des de l'endemà del dia que adquireixi fermesa la resolució per la qual s'imposa la sanció.

Interromp la prescripció la iniciació, amb coneixement de l'interessat, del procediment d'execució.»

Quinze. Es modifica l'article 36, que queda redactat de la manera següent:

«Article 36. *Col·laboració en la detecció.*

1. Les sancions de suspensió de llicència, inhabilitació o privació de drets que hagin de ser imposades de conformitat amb aquesta Llei es poden suspendre en els

termes que preveu aquest article si l'esportista o una altra persona proporciona una ajuda substancial que permeti descobrir o demostrar una infracció de les normes antidopatge, un delictes dels que preveu l'article 362 quinquies del Codi penal o la infracció de les normes professionals per una altra persona.

2. La suspensió que preveu l'apartat anterior no pot excedir les tres quartes parts del període de suspensió que correspongui, i en cas que la sanció consisteixi en inhabilitació per a tota la vida per obtenir la llicència federativa, el període de suspensió ha de ser almenys de 8 anys.

3. La suspensió del període d'inhabilitació o privació del dret a obtenir la llicència ha d'estar basada en la gravetat de la infracció contra el dopatge que s'hagi comès i en la importància de l'ajuda que hagi proporcionat. La decisió de suspensió parcial del període d'inhabilitació o privació del dret a obtenir la llicència requereix un informe preceptiu emès per l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, llevat que en sigui l'òrgan competent, per l'Agència Mundial Antidopatge i per la corresponent federació internacional, i s'ha de notificar a totes les persones i òrgans amb legitimació per recórrer contra les resolucions de l'òrgan que la pretén aplicar. L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport i l'Agència Mundial Antidopatge poden acordar que es limiti o s'endarrerixi la divulgació de la suspensió de la sanció com a conseqüència de l'ajuda, quan això sigui d'interès per lluitar contra el dopatge.

4. Qualsevol part del període de suspensió de llicència, inhabilitació o privació del dret a obtenir-la que s'hagi suspès pot ser revocat totalment o parcialment, si l'esportista o una altra persona no proporciona finalment o no continua proporcionant l'ajuda substancial que recullen els apartats anteriors. La decisió sobre reintegració del període d'inhabilitació o privació del dret a obtenir la llicència pot ser objecte de recurs de conformitat amb l'article 40.1.h) d'aquesta Llei.

A aquest efecte, el termini de prescripció de les sancions s'entén suspès fins que l'òrgan competent es pronunciï sobre l'existència dels il·lícits esmentats a l'apartat primer d'aquest article.

5. Les decisions adoptades en l'exercici de les seves pròpies competències per part de les autoritats estrangeres sobre la reducció de les sancions per dopatge com a conseqüència de l'ajuda que esmenten els apartats anteriors poden ser reconegudes a Espanya, prèvia comunicació a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

6. Les disposicions d'aquest article s'entenen sense perjudici de les competències que l'Agència Mundial Antidopatge té reconegudes a l'empara del que disposa l'article 10.6.1.2 del Codi mundial antidopatge en el seu àmbit de competències.»

Setze. Es modifica la secció 2a del capítol II del títol II, que queda redactada de la manera següent:

«Secció 2a Del procediment per a la imposició de sancions en matèria de dopatge

Article 37. Competència en matèria de procediments sancionadors per a la repressió del dopatge en l'esport.

1. La potestat disciplinària en matèria de dopatge pel que fa a esportistes de nivell nacional correspon a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

Les comunitats autònomes poden subscriure convenis per atribuir a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport l'exercici de la competència sancionadora en matèria de dopatge pel que fa als subjectes infractors o competicions d'àmbit autonòmic.

Excepcionalment, en els casos en què de conformitat amb les regles de determinació de la competència aplicables a les competicions d'àmbit autonòmic

cap comunitat autònoma tingui competències sancionadores, pel fet d'haver-se celebrat la prova fora del territori de la seva comunitat respecte a un esportista amb llicència autonòmica expedida per una federació del seu àmbit autonòmic, que estigui integrada en la federació estatal corresponent, l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha d'assumir la competència sancionadora i incoar el procediment sancionador corresponent.

L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport no té competències sancionadores respecte als esportistes qualificats oficialment per la seva federació internacional de nivell internacional o que participin en competicions internacionals. En aquests casos, la competència correspon a les federacions espanyoles. Els actes que es dictin en l'exercici d'aquesta competència s'entenen dictats per delegació de la federació internacional corresponent i no tenen la consideració d'actes administratius.

Com a excepció, aquesta competència pot ser assumida per les federacions internacionals o entitats que exerceixin una funció equivalent, amb la signatura prèvia del conveni corresponent amb l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport en què s'han d'establir les condicions sota les quals s'assumeix aquesta competència. El Conveni pot establir que l'exercici de la competència sigui assumit per l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport encara que la titularitat continuï corresponent a la federació o entitat signant. En tots aquests casos, pel que fa a les normes aplicables i al procediment, cal atènyer-se al que disposa l'article 1.3 d'aquesta Llei.

2. La instrucció i resolució dels expedients sancionadors sobre esportistes de nivell nacional i d'aquells en què li sigui atribuïda la competència per conveni correspon a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport. La fase instructora i la resolució dels expedients s'han d'encarregar a òrgans diferents.

3. La instrucció i resolució dels expedients sancionadors que, per incompliment de les prescripcions d'aquesta Llei, sigui procedent dur a terme i que afectin directius de les federacions esportives espanyoles, lligues professionals i, si s'escau, entitats amb funcions anàlogues, correspon en única instància administrativa al Tribunal Administratiu de l'Esport.

El procediment se substancia de conformitat amb les normes de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, i la seva normativa de desplegament.

4. Si un esportista o una altra persona subjecta a l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei es retira i posa fi a la seva activitat esportiva en el transcurs d'un procediment sancionador en matèria de dopatge, l'òrgan competent per conèixer-ne segueix mantenint la seva competència per portar-lo a terme. Si la retirada es produeix abans de l'inici d'un procediment sancionador en matèria de dopatge, coneix d'aquest procediment sancionador l'òrgan competent en el moment de comissió de la presumpta infracció de les normes antidopatge.

5. Si la retirada té lloc durant el compliment d'un període de suspensió, no pot tornar a participar en competicions oficials fins que no hagi comunicat per escrit a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport la seva disposició a sotmetre's als controls amb una antelació almenys de sis mesos o, si és superior, equivalent al període de suspensió que li restava per complir.

Article 38. *Pèrdua de l'efectivitat dels drets de la llicència.*

1. L'existència d'un resultat analític advers en l'anàlisi d'una mostra A quan es detecti una substància prohibida que no tingui la consideració de «substància específica» d'acord amb el que disposa la llista de substàncies i mètodes prohibits, produeix de manera immediata la impossibilitat de l'exercici dels drets derivats de la llicència esportiva.

Aquest efecte s'entén sense perjudici del dret a la contraanàlisi en els termes que s'estableixin reglamentàriament. Si l'esportista fa ús d'aquest dret i l'anàlisi de la mostra B no ratifica el resultat del primer control, la mesura queda automàticament

sense efecte, sense perjudici de l'obligació de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport de notificar a l'esportista aquesta circumstància.

La mesura que esmenta el primer paràgraf d'aquest apartat s'ha de comunicar conjuntament amb la resolució d'incoació del procediment sancionador en matèria de dopatge. L'afectat pot formular al·legacions pel que fa a la mesura adoptada, i pot sol·licitar la reconsideració de la mesura en cas que en la presumpta infracció hi hagi pogut intervenir un producte contaminat.

2. En qualsevol altre procediment sancionador en matèria de dopatge que estigui en curs, l'òrgan competent per resoldre pot adoptar, en qualsevol moment, mitjançant un acord motivat i respectant els principis d'audiència i proporcionalitat, les mesures de caràcter provisional, fins i tot la suspensió provisional de la llicència federativa o la inhabilitació per obtenir-la, que siguin necessàries per assegurar l'eficàcia de la resolució que hi pugui recaure, el bon fi del procediment o la protecció provisional dels interessos implicats. La mesura consistent en la suspensió provisional de la llicència federativa o la inhabilitació per obtenir-la es pot adoptar, exclusivament, en els casos en què l'objecte del procediment estigui constituït per fets tipificats com a infracció molt greu.

3. La suspensió provisional de la llicència adoptada de conformitat amb el que assenyalen els apartats anteriors s'entén automàticament aixecada si l'òrgan competent per imposar la sanció no ha resolt el procediment en el termini de tres mesos a comptar de la seva incoació, llevat que el retard s'hagi ocasionat per causes imputables a l'afectat pel procediment sancionador o que el procediment s'hagi suspès en els casos de l'article 33 d'aquesta Llei.

4. La persona que hagi rebut la notificació de l'inici d'un procediment sancionador en matèria de dopatge que no comporti de manera automàtica l'adopció de la suspensió provisional pot decidir acceptar voluntàriament una suspensió provisional de la seva llicència federativa fins que es dicti la resolució del procediment.

5. Si el presumpte infractor confessa o reconeix la seva infracció davant l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport abans de tornar a competir i després que s'hagi comunicat la iniciació del procediment sancionador el període de suspensió es pot retreure al moment de la presa de la mostra o a aquell en què es va cometre la infracció.

No obstant això, és necessari que es compleixi almenys la meitat del període de suspensió després de la resolució en què s'imposi la sanció.

6. En tots els supòsits de suspensió provisional, en cas que finalment s'imposi una sanció de suspensió de la llicència, el període de suspensió provisional es descompta del total imposat des del moment en què s'adopti la mesura cautelar. Aquest efecte es produeix sempre que l'afectat per la suspensió provisional hagi respectat la suspensió provisional imposada.

En cas que s'hagi recorregut contra la decisió inicial, el període de suspensió provisional que s'hagi respectat es pot descomptar del temps de suspensió de la llicència que s'imposi finalment.

7. L'adopció de la mesura cautelar de suspensió de la llicència implica la suspensió de qualsevol llicència i la inhabilitació per obtenir-ne una de nova en altres modalitats o especialitats esportives diferents d'aquella en virtut de la qual es va acordar la suspensió. Això mateix s'aplica en cas que la mesura cautelar comporti la inhabilitació per obtenir la llicència federativa.

Article 38 bis. *Investigació i diligències reservades.*

1. L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport pot tramitar diligències reservades prèviament a l'inici d'un procediment sancionador, amb la finalitat de determinar si hi ha indicis suficients per a l'obertura d'aquest.

Les diligències reservades han d'incloure les actuacions necessàries per determinar la possible existència d'una infracció en matèria de dopatge.

2. Les diligències reservades finalitzen per un dels actes següents:

– Iniciació del procediment sancionador, si consta l'existència d'indicis de la infracció.

– Arxivament de les diligències si no consta l'existència d'indicis d'infracció.

3. Excepcionalment, abans de la iniciació del procediment sancionador, l'òrgan competent, en els casos d'urgència i risc greu o perill imminent per a la salut dels esportistes, la realització saludable de la pràctica esportiva, el joc net o la integritat de la competició, pot adoptar les mesures cautelars que preveu l'apartat segon de l'article anterior. Les mesures provisionals s'han de confirmar, modificar o aixecar en l'acord d'iniciació del procediment, que s'ha d'efectuar dins dels quinze dies següents a la seva adopció, el qual pot ser objecte del recurs que sigui procedent.

En tot cas, aquestes mesures queden sense efecte si no s'inicia el procediment en el termini esmentat o quan l'acord d'iniciació no contingui un pronunciament exprés sobre aquestes.

4. L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha d'iniciar diligències reservades per investigar el personal de suport dels esportistes en els casos en què li consti l'existència d'una infracció comesa amb un menor, o quan algun membre del personal de suport dels esportistes hagi treballat o col·laborat amb més d'un esportista sancionat per una infracció en matèria de dopatge.

5. Correspon a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, en l'àmbit de les seves competències, la realització de les investigacions i indagacions necessàries per assegurar el compliment del que preveu aquesta Llei.

El personal identificat que porti a terme les funcions d'investigació i indagació gaudeix de la consideració d'agent de l'autoritat a tots els efectes i, quan exerceixi aquestes funcions i acrediti la seva identitat, està autoritzat per procedir a les proves, investigacions o exàmens necessaris per comprovar el compliment d'aquesta Llei i de les normes que es dictin per al seu desplegament.

Les actes i diligències formalitzades pel personal que porti a terme funcions d'investigació i indagació i tingui la consideració d'agent de l'autoritat tenen naturalesa de documents públics i constitueixen una prova. Així mateix, els fets consignats en aquestes actes i diligències es presumeixen certs.

Article 39. *Procediment sancionador.*

1. El procediment sancionador s'inicia per resolució de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport com a conseqüència de la comunicació que faci, de manera directa, el laboratori de control del dopatge actuant o com a conseqüència del coneixement dels fets o la recepció de les proves de qualsevol tipus que permetin fonamentar la possible existència d'una infracció en matèria de dopatge.

En el cas que preveu l'article 15.5 d'aquesta Llei, l'agent habilitat ha de remetre sense dilació el document que acrediti la negativa sense justificació vàlida de sotmetre's a un control a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport. La recepció per l'Agència d'aquest document permet la iniciació del procediment sancionador.

Una vegada rebuda aquesta comunicació, s'ha de procedir a la incoació del procediment sancionador, sense que les anàlisis i altres elements de la comunicació del laboratori puguin ser coneguts per cap altre òrgan diferent del sancionador.

Els laboratoris han d'adoptar les mesures necessàries perquè aquesta comunicació es realitzi en condicions que permetin mantenir la confidencialitat i la reserva de la identitat de l'esportista.

Una vegada complert el termini de prescripció que preveu l'article 35 d'aquesta Llei o quan s'hagi dictat resolució ferma en el corresponent procediment sancionador o causa penal, els laboratoris de control del dopatge no poden mantenir mostres vinculades a una persona identificable.

2. El procediment sancionador s'incoa i s'instrueix d'ofici en tots els seus tràmits.

Malgrat el que s'ha dit anteriorment, es poden denunciar davant l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport els fets que proporcionin indicis de la comissió de presumptes conductes o pràctiques de dopatge. L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha d'establir un procediment per mantenir en secret la identitat del denunciador davant tots els que intervinguin en els procediments sancionadors i en les actuacions prèvies a aquests. El denunciador no es considera part en el procediment sancionador.

Qualsevol autoritat o funcionari públic que tingui constància de la possible existència d'una infracció administrativa en matèria de dopatge ho ha de posar sense dilació en coneixement de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

3. En l'àmbit d'aquesta Llei, a l'efecte de notificacions, l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha de tenir en compte el domicili postal i l'adreça de correu electrònic facilitats per l'esportista en el formulari de control de dopatge o en el formulari de localització i, en absència d'aquest, els que figurin a l'Agència. A tots els efectes s'entén que l'esportista, quan facilita l'adreça de correu electrònic i l'adreça postal en el formulari de control de dopatge, o en el formulari de localització, consent la seva utilització a l'efecte de notificacions en qualsevol procediment sancionador o mesura cautelar en què pugui estar immers. En tot cas, les notificacions practicades d'acord amb el que preveu aquest article han de seguir el règim general que estableix la legislació de règim jurídic.

Les dades recollides a l'efecte de notificacions es poden incorporar als serveis comuns en relació amb la gestió d'informació de contacte de ciutadans.

L'esportista pot designar com a domicili de notificacions a l'efecte que preveu aquest article el del club, l'equip o l'entitat esportiva a què pertanyi o el del seu representant. En qualsevol moment del procediment sancionador, l'expedientat pot facilitar un nou domicili de notificacions que ha de tenir efecte a partir de la notificació esmentada, sense efecte retroactiu en l'expedient.

Els interessats que no estiguin obligats a rebre notificacions electròniques poden decidir i comunicar en qualsevol moment a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, mitjançant els models normalitzats que s'estableixin a aquest efecte, que les notificacions successives es practiquin o deixin de practicar per mitjans electrònics.

Adicionalment, l'interessat pot identificar un dispositiu electrònic i/o una adreça de correu electrònic que han de servir per a la tramesa dels avisos que regula aquest article, però no per a la pràctica de notificacions. Si l'interessat no manifesta una altra cosa, es considera adreça de correu electrònic per a la tramesa d'avisos a l'efecte del que preveu aquest article la que l'esportista faciliti en el mateix formulari de control de dopatge.

Independentment del mitjà utilitzat, les notificacions són vàlides sempre que permetin tenir constància de la seva tramesa o posada a disposició, de la recepció o l'accés per l'interessat o el seu representant, de les seves dates i hores, del contingut íntegre, i de la identitat fidedigna del remitent i destinatari d'aquesta. L'acreditació de la notificació efectuada s'ha d'incorporar a l'expedient.

Quan la notificació es practiqui en el domicili de l'interessat, en cas que aquest no estigui present en el moment en què es lliuri la notificació, se'n pot fer càrrec qualsevol persona més gran de catorze anys que estigui en el domicili i faci constar la seva identitat. Si ningú es fa càrrec de la notificació, s'ha de fer constar aquesta circumstància a l'expedient, juntament amb el dia i l'hora en què es va intentar la notificació, intent que s'ha de repetir una sola vegada i a una hora diferent dins dels tres dies següents. En cas que el primer intent de notificació s'hagi fet abans de les quinze hores, el segon intent s'ha d'efectuar després de les quinze hores i viceversa, i s'ha de deixar en tot cas almenys un marge de diferència de tres hores entre tots dos intents de notificació.

Quan l'interessat o el seu representant rebutgin la notificació d'una actuació administrativa, s'ha de fer constar a l'expedient, s'han d'especificar les circumstàncies de l'intent de notificació i el tràmit s'ha de donar per efectuat seguint el procediment.

Quan els interessats en un procediment siguin desconeguts, s'ignori el lloc de la notificació o bé, intentada aquesta, no s'hagi pogut practicar, la notificació s'ha de fer per mitjà d'un anunci publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Així mateix, prèviament i amb caràcter facultatiu, l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport pot publicar un anunci en el butlletí oficial de la comunitat autònoma o de la província.

4. La tramitació d'aquests procediments té caràcter de preferent, a fi de complir els terminis que estableix aquesta Llei.

5. En el procediment sancionador en matèria de dopatge, l'Administració i la persona afectada per aquell poden utilitzar tots els mitjans de prova admissibles en dret, inclòs el passaport biològic si hi ha dades sobre aquest. Aquestes proves s'han de valorar de manera conjunta d'acord amb les regles de la sana crítica.

6. No obstant el que disposa l'apartat anterior, són d'aplicació inexcusable les regles especials de prova següents:

a) Un resultat analític advers en un control de dopatge constitueix una prova de càrrec o suficient a l'efecte de considerar existents les infraccions tipificades a l'article 22.1.a) i b) d'aquesta Llei. A aquest efecte, es considera prova suficient la concurrència de qualsevol de les circumstàncies següents:

– Presència d'una substància prohibida o dels seus metabòlits o marcadors en la mostra A de l'esportista quan aquest renunciï a l'anàlisi de la mostra B i aquesta no s'analitza;

– Quan la mostra B de l'esportista s'analitzi, tot i que l'esportista no n'hagi sol·licitat l'anàlisi, i l'anàlisi confirmi la presència de la substància prohibida o dels seus metabòlits o marcadors detectats en la mostra A de l'esportista;

– Si es divideix la mostra B de l'esportista en dos pots i l'anàlisi del segon confirma la presència de la substància prohibida o dels seus metabòlits o marcadors detectats en el primer pot.

b) En cas de negativa o resistència a sotmetre's als controls, el document que acrediti la negativa subscripta pel personal habilitat a què es refereix l'article 15.5 d'aquesta Llei té valor probatori, sens perjudici de les proves que en defensa dels respectius drets o interessos poden assenyalar o aportar els mateixos interessats a l'efecte d'acreditar que hi havia una justificació vàlida.

c) Es presumeix que els laboratoris de control de dopatge acreditats o aprovats per l'Agència Mundial Antidopatge realitzen les anàlisis de mostra i apliquen els procediments de custòdia de conformitat amb la normativa aplicable, llevat que hi hagi una prova en contra que acrediti que l'incompliment d'aquestes normes podria ser la causa raonable del resultat analític advers. L'esportista o una altra persona pot demostrar que el laboratori ha contravingut la regulació aplicable i que aquesta circumstància podria haver causat raonablement el resultat analític advers que ha donat lloc a la incoació del procediment, cas en què l'òrgan competent té la càrrega de demostrar que aquesta contravenció de la normativa aplicable no va donar lloc al resultat analític advers.

En aquests casos l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha de posar aquesta circumstància en coneixement de l'Agència Mundial Antidopatge a l'efecte de la interposició d'un possible recurs contra la decisió.

d) Es presumeix, llevat que hi hagi una prova en contra, la validesa científica dels mètodes analítics i dels límits de decisió que apliquin els laboratoris de control antidopatge degudament autoritzats.

e) Qualsevol contravenció d'una norma aplicable en els procediments de control del dopatge que no sigui causa directa d'un resultat analític advers o d'una altra infracció no determina la invalidesa del resultat. En cas que l'esportista o una altra persona provi que la contravenció respecte a la normativa aplicable podria haver estat causa del resultat analític advers o de la infracció, l'òrgan competent ha d'acreditar que aquesta no ha estat la causa del resultat analític advers.

f) El presumpte infractor pot refutar tots els fets i presumpcions que el perjudiquin, inclosos els esmentats a l'apartat 6.a) i provar els fets i les circumstàncies necessaris per a la seva defensa.

7. El procediment sancionador en matèria de dopatge ha de concloure en el termini màxim de dotze mesos a comptar de l'adopció de l'acord d'incoació del procediment. El venciment del termini establert en el paràgraf anterior sense que s'hagi notificat una resolució expressa produeix la caducitat del procediment. La declaració de caducitat es pot dictar d'ofici o a instàncies de l'interessat, i implica l'arxivament de les actuacions. Sens perjudici d'això, no impedeix iniciar un nou procediment sancionador dins del termini legal de prescripció.

8. El procediment sancionador en matèria de dopatge finalitza mitjançant la resolució o per caducitat. La resolució del procediment no posa fi a la via administrativa, i és susceptible de revisió d'acord amb el que estableix l'article 40 d'aquesta Llei.

9. Les sancions imposades pels òrgans disciplinaris competents són executives de manera immediata des de la data en què es notifiqui la resolució sancionadora, llevat que l'òrgan que hagi de conèixer dels recursos contra la resolució esmentada n'acordi la suspensió. Les suspensions de les llicències tenen efecte pel simple fet de la seva notificació en la forma escaient al subjecte afectat o a les persones, els òrgans o entitats, públics o privats, que les hagin d'executar, sense necessitat d'actes concrets d'execució. L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha de notificar les resolucions sancionadores en un termini de 15 dies. El retard en la notificació no afecta la validesa de la resolució dictada. En cas que una sanció d'inhabilitació arribi a prescriure en els casos de l'article 35 d'aquesta Llei, l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha de procedir disciplinàriament contra els responsables de la manca de notificació esmentada.

No obstant això, aquestes resolucions sancionadores han de ser notificades a l'Agència Mundial Antidopatge, les federacions internacionals i nacionals i altres entitats esmentades a l'article 40.4 d'aquesta Llei.

Sens perjudici d'això, si el subjecte afectat admet els fets constitutius d'infracció des del moment de la comunicació de la resolució d'incoació per l'òrgan competent, i en tot cas abans d'haver tornat a competir, el còmput del període de suspensió pot començar des de la data del control de dopatge o de producció dels fets, per bé que en tot cas almenys la meitat del període de suspensió s'ha de complir des de la data de la resolució del procediment per la qual s'imposa la sanció. Aquesta previsió no és aplicable quan el període de suspensió ja s'hagi reduït a l'empara del que disposa l'article 27.3.c) d'aquesta Llei.

Si el subjecte sancionat compleix un període de suspensió o privació de la llicència federativa en virtut d'una decisió contra la qual s'hagi recorregut posteriorment de conformitat amb l'article 40, el període complet es pot deduir del que li imposi definitivament la resolució del recurs.

En cas que s'adopti la suspensió provisional que preveu l'article 38 d'aquesta Llei, la durada d'aquesta suspensió s'ha de deduir del termini total de suspensió finalment imposat, sempre que es respecti aquesta suspensió. No té cap efecte sobre el termini final a complir el fet que l'esportista o una altra persona hagi deixat voluntàriament de competir o hagi estat suspès pel seu propi equip.

En els esports d'equip, si s'imposa a un d'aquests la suspensió provisional de la llicència federativa, el període esmentat es pot deduir del període de sanció total que s'hagi de complir quan es dicti la resolució.

En cas que es produeixi una demora rellevant en el procediment, no imputable a l'esportista o una altra persona, l'òrgan competent pot ordenar de manera motivada que el període de suspensió es computi des d'una data anterior, inclosa la data del control de dopatge o de comissió de la infracció.

10. Les resolucions que imposin sancions per la comissió d'infraccions molt greus de les que preveu l'article 22.1 han de ser objecte de publicació per part de l'òrgan que les hagi dictat excepte en el cas que afectin menors, cas en què s'ha de valorar la pertinència de la publicació tenint en compte les circumstàncies del cas. Per a aquesta publicació s'han d'utilitzar de manera preferent mitjans telemàtics.

La publicació es refereix a sancions fermes en la via administrativa i únicament ha de contenir les dades relatives a l'infractor, especialitat esportiva, precepte vulnerat i sanció imposada. No ha de contenir les dades sobre el mètode o la substància utilitzats llevat que sigui completament imprescindible.

Aquesta publicació no es pot mantenir després de la finalització del termini de durada de la sanció.

11. En tot el que no preveu aquest capítol II són aplicables de manera supletòria les regles previstes per al procediment sancionador comú, que conté la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Article 39 bis. Resultats anòmals i resultats anòmals en el passaport biològic.

En el cas de resultats anòmals i resultats anòmals en el passaport biològic, l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport ha de dur a terme les investigacions corresponents amb la recollida de proves a fi de determinar si s'ha produït una infracció de les normes antidopatge.

Article 39 ter. Resultats adversos en el passaport biològic.

La tramitació dels procediments en el cas de resultats adversos per passaport biològic s'ha de fer en els termes de l'article anterior amb les especialitats definides reglamentàriament, que han de respectar les normes essencials de les normes internacionals sobre controls i investigacions i sobre laboratoris de l'Agència Mundial Antidopatge.»

Disset. Es modifica la secció 3a del capítol II del títol II, que queda redactada de la manera següent:

«Secció 3a De la revisió de sancions en matèria de dopatge

Article 40. Del recurs administratiu especial en matèria de dopatge en l'esport.

1. Contra les resolucions adoptades de conformitat amb aquesta Llei per l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, o els actes de tràmit que decideixin directament o indirectament el fons de l'assumpte, determinin la impossibilitat de continuar el procediment, causin indefensió o perjudici irreparable per als drets i interessos legítims dels afectats, es pot recórrer davant el Tribunal Administratiu de l'Esport.

En tot cas es pot recórrer contra les resolucions següents:

- a) Les que determinin la comissió d'infraccions antidopatge, tant si imposen una sanció com si són absolutòries.
- b) Les que arxivin qualsevol procediment seguit per infracció de les normes que preveu aquesta Llei, o bé per motius formals o bé per causes de fons, cosa que determina la no-continuació del procediment.
- c) Les que declarin el trencament d'una sanció, incloent-hi l'incompliment de la prohibició de participació durant la suspensió.
- d) Les que fixin la incompetència de l'òrgan que les dicta.

- e) Les que imposin una suspensió provisional.
- f) Les relatives a les autoritzacions d'ús terapèutic adoptades de conformitat amb aquesta Llei.
- g) Les relatives a les suspensions provisionals de les llicències.
- h) Les decisions referents a la reintegració del període de suspensió en els casos de l'article 36.4.
- i) Les decisions de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport de no reconèixer la decisió d'una altra organització antidopatge, d'acord amb el que preveu l'apartat 2n de l'article 31 d'aquesta Llei.
- j) Les resolucions en què s'acordi la suspensió o no-suspensió de les sancions imposades, així com el reintegrament o no-reintegrament dels períodes suspesos, en els casos que preveu l'article 36 d'aquesta Llei.

2. De conformitat amb el que disposa l'article 37.1, contra les resolucions dictades en relació amb esportistes que pel fet de ser qualificats oficialment de nivell internacional no estiguin inclosos en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei o les que es dictin en el marc d'una competició internacional, es pot recórrer davant l'òrgan i de conformitat amb el sistema de resolució de conflictes que preveu la normativa de la federació internacional corresponent.

3. El termini per interposar el recurs és de trenta dies, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució. Transcorregut aquest termini, la resolució guanya fermesa.

4. Tenen legitimació per recórrer-hi en contra les persones físiques o jurídiques afectades per la resolució dictada i en tot cas:

- a) L'esportista o subjecte afectat per la resolució.
- b) L'eventual part contrària en la resolució o els perjudicats per la decisió.
- c) La federació esportiva internacional corresponent.
- d) L'organisme antidopatge del país de residència del subjecte afectat.
- e) L'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.
- f) L'Agència Mundial Antidopatge.
- g) El Comitè Olímpic Internacional o el Comitè Paralímpic Internacional quan la resolució afecti els jocs olímpics o jocs paralímpics.

5. El recurs especial en matèria de dopatge en l'esport s'ha de tramitar de conformitat amb les regles que estableix la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, per al recurs d'alçada amb les especialitats següents:

a) El termini màxim de resolució i notificació de la resolució és de tres mesos, a comptar de la data en què l'escrit d'iniciació tingui entrada en el registre del Tribunal Administratiu de l'Esport. Aquestes resolucions han de ser comunicades pel Tribunal Administratiu de l'Esport en tot cas a l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport i a l'Agència Mundial Antidopatge.

b) Transcorregut aquest termini sense resolució expressa, els interessats poden entendre desestimat el recurs.

c) El Tribunal Administratiu de l'Esport decideix totes les qüestions que plantegi el procediment, hagin estat plantejades pels interessats o no. En aquest cas els ha d'oïr prèviament.

d) Les resolucions del Tribunal Administratiu de l'Esport en aquesta matèria són immediatament executives, exhaurixen la via administrativa, i en contra les persones legitimades esmentades en l'apartat quart d'aquest article poden interposar un recurs contenciós administratiu.

6. Sens perjudici del que disposa l'apartat anterior, contra les resolucions que s'hi esmenten, hi poden recórrer l'Agència Mundial Antidopatge, la corresponent federació esportiva internacional i el Comitè Olímpic Internacional o el Comitè

Paralímpic Internacional davant l'òrgan i d'acord amb el sistema de resolució de conflictes que preveuen les seves normatives reguladores respectives.

7. Les persones subjectes a l'àmbit d'aplicació del títol II voluntàriament poden prescindir, amb el consentiment de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, de l'Agència Mundial Antidopatge i de la federació internacional corresponent, d'aquest recurs i plantejar el seu cas davant el Tribunal Arbitral de l'Esport. A aquests efectes, també es necessita el consentiment del Comitè Olímpic Internacional i del Comitè Paralímpic Internacional quan la resolució afecti els jocs olímpics o jocs paralímpics, i també de l'organisme antidopatge del país de residència del subjecte afectat quan el país de residència de l'esportista no sigui Espanya.»

Divuit. Es modifiquen les seccions 1a i 2a del capítol III «Protecció de la Salut» del títol II, que queda redactat de la manera següent:

«Secció 1a La planificació de la protecció de la salut

Article 41. Actuació del Consell Superior d'Esports.

1. El Consell Superior d'Esports ha d'establir una política efectiva de protecció de la salut dels esportistes i de les persones que realitzen activitat esportiva.

Aquesta política s'ha de concretar en un pla de suport a la salut en l'àmbit de l'activitat esportiva que determini els riscos comuns i específics, en especial tenint en compte les diferents necessitats de dones, homes i menors d'edat, així com les necessitats específiques per motius de discapacitat i les mesures de prevenció, conservació i recuperació que puguin ser necessàries en funció dels riscos detectats.

Article 42. Mitjans personals i materials.

El Consell Superior d'Esports, en col·laboració amb les comunitats autònomes i les entitats locals, ha de definir els elements, mitjans, material i personal necessari per contribuir a una pràctica esportiva més segura en totes les instal·lacions esportives, en funció de les seves respectives característiques.

Article 43. Mesures de caràcter específic.

1. En el marc del pla que estableix l'article 41 correspon al Consell Superior d'Esports la realització, entre d'altres que puguin ser necessàries, de les activitats següents:

a) Proposar criteris i regles tècniques perquè les competicions i les proves de modalitats esportives es configuren de manera que no afectin ni la salut ni la integritat dels esportistes.

b) Fer propostes sobre l'assistència sanitària que s'ha d'oferir als esportistes i sobre els dispositius mínims d'assistència sanitària que hi ha d'haver en les competicions esportives.

c) Fer propostes sobre el tractament de la salut dels esportistes i els sistemes de cobertura d'aquesta.

2. Quan la competència per a la realització de les mesures anteriors correspongui a les comunitats autònomes, el Consell Superior d'Esports ha d'actuar coordinadament amb aquestes i a través dels mecanismes de cooperació que es determinin.

Article 44. Recerca.

1. El Consell Superior d'Esports, en col·laboració amb el Sistema Nacional de Salut i en el marc dels plans estatals de recerca, ha de promoure la recerca científica

associada a la pràctica esportiva, a l'aplicació de l'activitat esportiva en el tractament i la prevenció de malalties i a la lluita contra el dopatge, tenint en compte les diferents necessitats de dones, homes i menors d'edat, així com les necessitats específiques per motius de discapacitat.

2. Per a la millor consecució dels fins de recerca, el Consell Superior d'Esports ha de promoure l'adhesió voluntària de les societats científiques i dels centres i professionals que es dediquin a la medicina esportiva, per tal de constituir una xarxa de centres especialitzats en la matèria, mitjançant la subscripció dels convenis de col·laboració corresponents.

3. La informació que aportin tots els que componguin la xarxa s'ha d'utilitzar per a la reconfiguració i actualització del Pla de suport a la salut, amb ple respecte a la normativa de protecció de dades de caràcter personal.

Article 45. *Currículums formatius.*

En els programes formatius dels tècnics esportius i altres titulacions relacionades amb la salut en l'esport s'han d'incloure determinacions específiques per assegurar que els docents tinguin els coneixements necessaris en el pla de la fisiologia, la higiene, la biomecànica, la nutrició i altres àrees que tinguin relació amb aquesta, inclosa l'aplicació de l'activitat física per al tractament i la prevenció de malalties, amb especial referència a les necessitats específiques de dones, homes i menors d'edat, així com per raó de discapacitat.

Secció 2a Mesures específiques mínimes

Article 46. *Dels reconeixements mèdics.*

1. El Consell Superior d'Esports ha de determinar, progressivament, l'obligació d'efectuar reconeixements mèdics amb caràcter previ a l'expedició de la corresponent llicència federativa, en els esports en què es consideri necessari per a una millor prevenció dels riscos per a la salut dels seus practicants.

2. Mitjançant la realització d'aquests reconeixements mèdics es pretén protegir la salut de l'esportista en relació amb l'activitat esportiva. En el disseny dels reconeixements i en l'aplicació a cada modalitat esportiva s'han de tenir en compte:

- a) Les característiques de la modalitat esportiva que s'hagi de practicar.
- b) L'esforç i altres condicions físiques que exigeixi la pràctica de la modalitat esportiva corresponent.
- c) Les condicions ambientals en què es practiqui.
- d) Les necessitats específiques de dones i homes, dels menors d'edat i de persones amb discapacitat.

3. L'obligació que preveu aquest article i les modalitats i l'abast dels reconeixements s'han de determinar per reglament.

Article 47. *Dels reconeixements i seguiments de salut als esportistes d'alt nivell.*

Sens perjudici del que disposa l'article 43, el Consell Superior d'Esports ha d'establir un sistema de seguiment de la salut dels esportistes d'alt nivell que contribueixi a assegurar convenientment els riscos de la seva pràctica esportiva i a prevenir accidents i malalties relacionats amb aquesta pràctica.

Aquesta actuació ha de constituir una prioritat dels mitjans de la medicina esportiva de l'Administració General de l'Estat.

Article 48. *Dels seguiments i la protecció de la salut dels esportistes professionals.*

1. En el marc de l'acció protectora del sistema de la Seguretat Social, les activitats de protecció que la Llei general de la Seguretat Social, aprovada pel Reial

decret Legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, confereix a les mútues col·laboradores amb la Seguretat Social, quan a aquestes entitats els pugui correspondre la cobertura d'esportistes professionals, han de tenir en compte el desenvolupament de programes específics orientats a protegir la salut i prevenir els riscos d'accidents de naturalesa laboral a què aquest col·lectiu pugui estar exposat, així com la realització d'actuacions puntuals dirigides a la recuperació de les lesions o patologies que puguin derivar de la mateixa pràctica esportiva.

2. A aquest efecte, el Consell Superior d'Esports ha de proporcionar a les entitats esmentades els criteris, estudis, estadístiques i, en general, tota la informació que tingui, per contribuir, amb això, a l'èxit d'una protecció més eficaç i més especialitzada d'aquests esportistes.

Article 49. *Targeta de salut de l'esportista.*

1. La targeta de salut de l'esportista és un document que expedeix el Consell Superior d'Esports als qui tenen específicament reconeguda la condició d'esportista d'alt nivell o són contractualment reconeguts com a esportistes professionals, així com a la resta d'esportistes federats en el marc dels convenis específics que a aquest efecte subscriu les federacions esportives espanyoles.

2. La targeta de salut té com a finalitat disposar de la millor informació possible per part de l'esportista i del personal sanitari que l'atengui en el moment de decidir el tractament aplicable davant una malaltia. L'accés a la informació que conté està limitat a l'esportista i al personal sanitari que l'atengui.

3. El contingut i la informació que s'inclogui en la targeta de salut s'ha de determinar per reglament amb l'informe previ de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.

Article 50. *De la protecció de la salut quan s'acaba l'activitat esportiva.*

1. El Consell Superior d'Esports, en col·laboració amb el Sistema Nacional de Salut, ha d'establir un programa específic per a la protecció de salut i la recuperació o el tractament dels esportistes que hagin acabat la seva activitat esportiva i que presentin seqüeles com a conseqüència d'aquesta activitat.

2. Els termes d'aquest programa s'han de determinar per reglament i en el seu establiment s'ha de fomentar la participació voluntària dels centres que componen la xarxa a què es refereix l'article 44.2, de les associacions d'esportistes, les federacions esportives, mutualitats i altres entitats públiques o privades que tinguin interès a col·laborar-hi.»

Dinou. Es modifica l'annex I, que queda redactat de la manera següent:

«ANNEX

Definicions

1. Administració: la provisió, el subministrament, la supervisió, la facilitació o una altra participació en l'ús o intent d'ús per una altra persona d'una substància prohibida o mètode prohibit. No obstant això, aquesta definició no inclou les accions de personal mèdic de bona fe que suposin l'ús d'una substància prohibida o mètode prohibit amb finalitats terapèutiques genuïnes i legals o amb una altra justificació acceptable, i tampoc les accions que impliquin l'ús de substàncies prohibides que no estiguin prohibides en els controls fora de competició, llevat que les circumstàncies, preses en el seu conjunt, demostrin que aquestes substàncies prohibides no estan destinades a finalitats terapèutiques genuïnes i legals o tenen per objecte millorar el rendiment esportiu.

2. AMA: l'Agència Mundial Antidopatge. Fundació creada i regida pel dret suís.

3. Anul·lació: vegeu "Conseqüències de la infracció de les normes antidopatge".

4. Autorització d'ús terapèutic (AUT): autorització per mitjà de la qual un esportista queda facultat per fer ús d'una substància prohibida o un mètode prohibit contingut a la llista de substàncies i mètodes prohibits, concedida pel Comitè d'Autoritzacions d'Ús Terapèutic d'acord amb el procediment establert.

5. Ajuda substancial: a l'efecte del que disposen els articles 27.3.c) i 36 d'aquesta Llei, una persona que proporcioni ajuda substancial ha de: (1) revelar completament mitjançant una declaració escrita i signada tota la informació de què disposi en relació amb les infraccions de les normes antidopatge, i (2) col·laborar plenament en la investigació i les decisions que es prenguin sobre qualsevol cas relacionat amb aquesta informació, cosa que inclou, per exemple, testificar durant una audiència si així li exigeix una organització antidopatge o un tribunal d'experts. Així mateix, la informació facilitada ha de ser creïble i constituir una part important del cas obert o, en cas de no haver-se iniciat aquest, ha d'haver proporcionat un fonament suficient sobre el qual es podria haver tramitat un cas.

6. Codi: el Codi mundial antidopatge i les definicions que conté el seu annex per a la seva interpretació.

7. Comitè Olímpic Nacional: l'organització reconeguda pel Comitè Olímpic Internacional.

8. Competició: una prova única, un partit, una partida o un concurs esportiu concret.

9. Conseqüències de la infracció de les normes antidopatge ("Conseqüències"): la infracció per part d'un esportista o d'una altra persona d'una norma antidopatge pot suposar alguna o diverses de les conseqüències següents: (a) "anul·lació" significa la invalidació dels resultats d'un esportista en una competició o esdeveniment concret, amb totes les conseqüències resultants, com ara la retirada de les medalles, els punts i els premis; (b) "suspensió" significa que es prohibeix a l'esportista o a una altra persona durant un període de temps determinat o a perpetuïtat participar, en cap qualitat, en cap mena de competició o activitat en els termes de l'article 31.3 i obtenir finançament en els termes de l'article 31.4; (c) "suspensió provisional" significa que es prohibeix temporalment a l'esportista o una altra persona participar en qualsevol competició o activitat fins que es dicti la decisió definitiva en el procediment sancionador que regula l'article 39; (d) "conseqüències econòmiques" significa una sanció econòmica imposada per una infracció de les normes antidopatge o a fi de rescabalar-se dels costos associats a la infracció esmentada; i (e) "divulgació o informació pública" significa la difusió o distribució d'informació al públic general o a persones no incloses en el personal autoritzat a tenir notificacions prèvies d'acord amb l'article 14 del Codi mundial antidopatge. En els esports d'equip, els equips també poden ser objecte de les conseqüències que preveu l'article 11 del Codi mundial antidopatge.

10. Conseqüències econòmiques: vegeu "Conseqüències de la infracció de les normes antidopatge".

11. Control: part del procés global de control del dopatge que comprèn la planificació de distribució dels controls, la recollida de mostres, la manipulació de mostres i el seu enviament al laboratori.

12. Control del dopatge: tots els tràmits que van des de la planificació de controls fins a la resolució d'un recurs eventual davant el Tribunal Administratiu de l'Esport, inclosos tots els passos de processos intermedis, com facilitar informació sobre la localització, la recollida i manipulació de mostres, les anàlisis de laboratori, les autoritzacions d'ús terapèutic, la gestió dels resultats i el procediment sancionador.

13. Controls dirigits: selecció d'esportistes específics per a la realització de controls de conformitat amb els criteris que estableix l'Estàndard internacional per a controls i recerques.

14. Convenció de la Unesco: Convenció Internacional contra el Dopatge en l'Esport adoptada durant la 33a sessió de l'Assemblea General de la Unesco, el 19

d'octubre de 2005, que inclou totes i cadascuna de les esmenes adoptades pels estats part signants de la Convenció i per la Conferència de les Parts signatàries de la Convenció Internacional contra el Dopatge en l'Esport.

15. Esport d'equip: esport que autoritza la substitució de jugadors durant una competició.

16. Esport individual: qualsevol esport que no sigui d'equip.

17. Esportista: qualsevol persona que participi en un esport en l'àmbit internacional o nacional, així com qualsevol altre competidor en l'esport que està subjecte a la jurisdicció de qualsevol signatari o a una altra organització esportiva que accepti el Codi.

18. Esportista de nivell internacional: es considera esportista de nivell internacional, als efectes d'aquesta Llei, els esportistes definits com a tals per cada federació internacional de conformitat amb l'Estàndard internacional per a controls i investigacions.

19. Esportista de nivell nacional: es considera esportista de nivell nacional, als efectes d'aquesta Llei, els esportistes titulars d'una llicència expedida per una federació esportiva d'àmbit autonòmic que estigui integrada en la federació estatal corresponent o els titulars d'una llicència expedida, en els casos en què legalment sigui procedent, per la federació estatal, que no siguin de nivell internacional d'acord amb la definició anterior.

20. Divulgació pública o comunicació pública: vegeu "Conseqüències de la infracció de les normes antidopatge".

21. Durada de l'esdeveniment: temps transcorregut entre el principi i el final d'un esdeveniment, segons estableixi l'organisme responsable d'aquest esdeveniment.

22. En competició: significa que el període comença des de les 12 hores abans de celebrar-se una competició en què l'esportista tingui previst participar fins al final d'aquesta competició i el procés de recollida de mostres relacionat amb aquesta.

23. Estàndard internacional: norma adoptada per l'Agència Mundial Antidopatge en suport del Codi. El respecte de l'Estàndard internacional (en contraposició amb una altra norma, pràctica o procediment alternatiu) és suficient per determinar que s'han executat correctament els procediments que preveu l'Estàndard internacional. Entre els estàndards internacionals s'ha d'incloure qualsevol document tècnic publicat d'acord amb l'Estàndard internacional esmentat.

24. Esdeveniment (esportiu): sèrie o part de les competicions que es porten a terme sota la direcció d'un únic organisme esportiu que adopta les regles de participació i organització d'aquest.

Per l'àmbit territorial en què es duen a terme es poden classificar en:

– Esdeveniment internacional: un esdeveniment o competició en què el Comitè Olímpic Internacional, el Comitè Paralímpic Internacional, una federació internacional, l'organització responsable de grans esdeveniments o una altra organització esportiva internacional actuen com a organisme responsable de l'esdeveniment o en nomenen els delegats tècnics.

– Esdeveniment nacional: un esdeveniment o competició que no sigui internacional, independentment que hi participin esportistes de nivell nacional o internacional.

25. Fora de competició: qualsevol període que no sigui en competició.

26. Grup de seguiment: grup d'esportistes de la prioritat més alta identificats separatament a escala internacional per les federacions internacionals i a escala nacional per l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, que estan subjectes alhora a controls específics en competició i fora de competició en el marc de la planificació de distribució dels controls de l'esmentada federació internacional o agència, i que estan obligats a proporcionar informació sobre la seva localització d'acord amb l'article 11.

27. Intent: conducta voluntària que constitueix un pas substancial en el curs d'una acció planificada que té com a objectiu la comissió d'una infracció de normes antidopatge.

28. Llista de substàncies i mètodes prohibits: llista aprovada anualment per una resolució de la Presidència del Consell Superior d'Esports i publicada en el "Butlletí Oficial de l'Estat", d'acord amb els compromisos internacionals assumits per Espanya, i, en particular, de la Convenció Antidopatge de la Unesco, en què consten totes les substàncies i mètodes que estan prohibits en l'esport i el consum o utilització dels quals pot donar lloc a una sanció per dopatge.

29. Manipulació fraudulenta: alterar amb finalitats il·legítimes o d'una manera il·legítima; exercir una influència inadequada en un resultat; interferir il·legítimament, obstruir, enganyar o participar en qualsevol acte fraudulent per modificar els resultats o per evitar que es produeixin els procediments normals.

30. Marcador: un compost, un grup de compostos o variable(s) biològica(ògiques) que indiquen l'ús d'una substància prohibida o d'un mètode prohibit.

31. Menor: persona física que no ha assolit l'edat de divuit anys.

32. Metabòlit: qualsevol substància produïda per un procés de biotransformació.

33. Mètode prohibit: qualsevol mètode descrit com a tal a la llista de substàncies i mètodes prohibits.

34. Mostra: qualsevol material biològic recollit amb fins de control del dopatge.

35. Organització antidopatge: un signatari que és responsable de l'adopció de normes per iniciar, posar en pràctica o exigir el compliment de qualsevol part del procés de control del dopatge. Això inclou, per exemple, el Comitè Olímpic Internacional, el Comitè Paralímpic Internacional, altres organitzacions responsables de grans esdeveniments esportius que fan controls en esdeveniments dels quals siguin responsables, l'Agència Mundial Antidopatge, les federacions internacionals, i les organitzacions nacionals antidopatge.

36. Organització nacional antidopatge: l'entitat o les entitats designades per cada país com a autoritat principal responsable de l'adopció i la posada en pràctica de normes antidopatge, de la recollida de mostres, de la gestió dels resultats, i de la tramitació del procediment sancionador, a escala nacional. A Espanya és l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport.

37. Organitzacions responsables de grans esdeveniments: les associacions continentals de comitès olímpics nacionals i altres organitzacions multiesportives internacionals que funcionen com a organisme rector d'un esdeveniment continental, regional o internacional.

38. Participant: qualsevol esportista o personal de suport a l'esportista.

39. Passaport biològic de l'esportista: el programa i els mètodes de recollida i comparació de dades que descriuen l'Estàndard internacional per a controls i recerques i l'Estàndard internacional per a laboratoris de l'Agència Mundial Antidopatge.

40. Persona: una persona física o una organització o una altra entitat.

41. Personal de suport als esportistes: qualsevol entrenador, preparador físic, director esportiu, agent, personal de l'equip, funcionari, personal mèdic o paramèdic, pare, mare o qualsevol altra persona que treballi amb esportistes, hi tracti o els ajudin perquè participin en competicions o es preparin per fer-ho.

42. Possessió: possessió física o de fet (que només es determina si la persona exerceix o pretén exercir un control exclusiu de la substància o el mètode prohibits o del lloc en què es trobi la substància o el mètode prohibits); no obstant això, si la persona no exerceix un control exclusiu de la substància o el mètode prohibit o del lloc en el qual es trobi la substància o el mètode prohibit, la possessió de fet només s'aprecia si la persona té coneixement de la presència de la substància o el mètode prohibit i tenia la intenció d'exercir-hi un control; per tant, no hi pot haver infracció de les normes antidopatge sobre la base de la mera possessió si, abans de rebre

qualsevol notificació que li comunicui una infracció de les normes antidopatge, la persona ha pres mesures concretes que demostrin que ja no té voluntat de possessió i que hi ha renunciat i ho declara explícitament davant una organització antidopatge. Sens perjudici de qualsevol altra afirmació en contra recollida en aquesta definició, la compra (fins i tot per mitjans electrònics o d'una altra índole) d'una substància o mètode prohibit constitueix possessió per part de la persona que realitzi aquesta compra.

43. Producte contaminat: un producte que conté una substància prohibida que no està descrita en l'etiqueta del producte ni en la informació disponible en una cerca raonable a Internet.

44. Resultat advers en el passaport: un informe identificat com un resultat advers en el passaport que descriuen els estàndards internacionals de l'Agència Mundial Antidopatge aplicables.

45. Resultat analític advers: un informe per part d'un laboratori acreditat o aprovat per l'Agència Mundial Antidopatge que, de conformitat amb l'Estàndard internacional per a laboratoris i altres documents tècnics relacionats, identifiqui en una mostra la presència d'una substància prohibida o dels seus metabòlits o marcadors o evidències de l'ús d'un mètode prohibit.

46. Resultat anòmal: informe emès per un laboratori acreditat o aprovat per l'Agència Mundial Antidopatge que requereix una investigació més detallada segons l'Estàndard internacional per a laboratoris de l'Agència Mundial Antidopatge o els documents tècnics relacionats abans de decidir sobre l'existència d'un resultat analític advers.

47. Resultat anòmal en el passaport: un informe identificat com un resultat anòmal en el passaport que descriuen els estàndards internacionals de l'Agència Mundial Antidopatge aplicables.

48. Seu de l'esdeveniment: les seus designades per l'autoritat responsable de l'esdeveniment.

49. Signataris: les entitats signants del Codi mundial antidopatge i que acceptin complir el que disposa el Codi, d'acord amb el que preveu l'article 23 del Codi mundial antidopatge.

50. Sistema d'informació establert per l'Agència Mundial Antidopatge: es tracta d'una eina per a la gestió de bases de dades situada en un lloc web per introduir-hi informació, emmagatzemar-la, compartir-la i elaborar informes per tal d'ajudar les parts interessades i l'Agència Mundial Antidopatge en les seves activitats contra el dopatge juntament amb la legislació relativa a la protecció de dades.

Aquest sistema porta, en l'actualitat, el nom d'"Anti-Doping Administration and Management System" (ADAMS).

51. Suspensió provisional: vegeu més amunt "Conseqüències de la infracció de les normes antidopatge".

52. Suspensió: vegeu més amunt "Conseqüències de la infracció de les normes antidopatge".

53. Substàncies específiques: qualsevol substància descrita com a tal en la llista de substàncies i mètodes prohibits.

54. Substància prohibida: qualsevol substància o grup de substàncies descrita com a tal en la llista de substàncies i mètodes prohibits.

55. Tràfic: la venda, el lliurament, el transport, l'enviament, el repartiment o la distribució (o la possessió amb qualsevol d'aquestes finalitats) d'una substància prohibida o un mètode prohibit (ja sigui físicament o per mitjans electrònics o d'una altra índole) per part d'un esportista, el personal de suport a l'esportista o qualsevol altra persona sotmesa a la jurisdicció d'una organització antidopatge a qualsevol tercer; no obstant això, aquesta definició no inclou les accions de bona fe que realitzi el personal mèdic en relació amb una substància prohibida utilitzada per a propòsits terapèutics genuïns i legals o una altra justificació acceptable, i no inclou accions relacionades amb substàncies prohibides que no estiguin prohibides fora de

competició, llevat que les circumstàncies en el seu conjunt demostrin que la finalitat d'aquestes substàncies prohibides no sigui per a propòsits terapèutics genuïns i legals o que tinguin per objecte millorar el rendiment esportiu.

56. Tribunal d'arbitratge esportiu: institució independent per a la solució de controvèrsies relacionades amb l'esport a través de l'arbitratge o la mediació per mitjà de normes de procediment adaptades a les necessitats específiques del món de l'esport.

57. Ús: la utilització, l'aplicació, la ingestió, la injecció o el consum per qualsevol mitjà d'una substància prohibida o d'un mètode prohibit.»

Vint. Se suprimeix l'annex II «Reincidència. Infraccions».

Disposició final primera. *Beneficis fiscals aplicables al «Programa de preparació dels esportistes espanyols dels Jocs de Tòquio 2020».*

1. El «Programa de preparació dels esportistes espanyols dels Jocs de Tòquio 2020» té la consideració d'esdeveniment d'interès públic excepcional a l'efecte del que disposa l'article 27 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i dels incentius fiscals al mecenatge.

2. La durada d'aquest Programa comprèn de l'1 de gener de 2017 al 31 de desembre de 2020.

3. La certificació de l'adequació de les despeses efectuades als objectius i plans del Programa s'ha de fer de conformitat amb el que disposa la Llei 49/2002 esmentada.

4. Les actuacions a dur a terme són les que assegurin una preparació tecnicoesportiva adequada dels esportistes espanyols per als Jocs de Tòquio 2020. El desenvolupament i la concreció en plans i programes d'activitats específiques els ha de fer l'òrgan competent de conformitat amb el que disposa l'esmentada Llei 49/2002.

5. Els beneficis fiscals d'aquest Programa són els màxims que estableix l'article 27.3 de la Llei 49/2002. No obstant això, les quantitats satisfetes en concepte de patrocini pels patrocinadors a les entitats a què es refereix l'article 2 de la Llei 49/2002, encarregades de la realització de programes i activitats de l'esdeveniment, s'han de tenir en compte a l'efecte del càlcul del límit que preveu el segon paràgraf del número primer de l'article 27.3 de la Llei 49/2002, abans esmentada.

Les quantitats satisfetes en concepte de patrocini, a què fa referència el paràgraf anterior, no tenen la consideració de despesa deduïble en la base imposable de l'impost sobre societats.

Disposició final segona. *Desplegament reglamentari i habilitació normativa.*

1. S'habilita el Govern per aprovar les disposicions necessàries per al desplegament d'aquesta disposició.

2. En el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta norma, el Govern ha d'aprovar la modificació dels Estatuts del Consell Superior d'Esports i de l'Agència Espanyola de Protecció de la Salut en l'Esport, per adaptar-ne les funcions i l'estructura orgànica al que s'hi preveu.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 17 de febrer de 2017.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY